

Napút-füzetek

121.

Barna Júlia

Csodavárók

évszakok áradása

nem időztem a tavaszban eleget
visszamennék a virágzás-kezdetekbe
csillagokból alászálló csúcsos fejű idegennek
ahol a tájak virágok nem ismernek
és én sem ismerem meg a földet napsugárzást
a levegőben a másnak íródott illatüzenetet
visszaszűkülnek tudatlanságom hatáiraiba
a fájdalmak sejtelmében borzonganék a jövőtől
hangok hamis csengését hagynám elcsengeni
a korai érzelemmintákat szétfoszlani
hagynám a fákat helyettem sóhajtani
belefeledkeznek a nyárba is
árnyas zugaiban téblábolnék
hátra sem néznék kik jönnek velem
úgyis minden kiderül
hagynám a dolgokat hogy megtörténjenek megint
és ne történjen ami nem akar
végignézném hogy virágfüggönyök mögött
érik az ősz a gyengülő napsütésben
ijedten szólnék: ragyogni tanulj! nem késő sohasem!
szememben mérődnének a szeptember távolságai
barátságok részvétek hatások
átszűrődik a filteren minden megmarad
ami olyan hétköznapi mint én mégis más
csak legyen erőm valamennyi
szeretetet átvinni a télbe!
itt vagyok újra megérkeztem
a csillagok hűvös árnyékát halántékom melegíti
valami ideálshoz közeli minőségben a jóban hinni
tékozló és eltékozolt keveredik
holdezüst és éjkék foglalatában
kifogy belőlem az idő kiüresedem az élettől
mint pohár az italtól furcsa elágazás
karjában ringat elejteni készül az élet:
lehet erről mást gondolni mint amit
már gondolt előttem valaki
míg partra sodornak valahol az
az évszakok áradásai?

a remény labirintusa

végtelenül visszhangzó labirintusokban lakom
köztes idők köztes terek szűk dimenziók szorítanak
elhanyagolható a szerepem életem fordulataiban
a remény kerget lökdös maga előtt
a szerencsés véletlenek
és a tragédiákba torkolló mulasztások
megtörténnek velem
tudat alatt irányít – automata vezérléssel –
a hajszálpontosan egyformának tűnő
napoknak megfelelés kényszere
eldöntendő kérdések döntetlene:
szabadság vagy biztonság
mélto lenni a létre vagy benyitni egy tévedésbe
a jelenségek látszólagos egyszerűsége
szabályokba szorítja a jóra-rosszra nem oszthatót
mint aki minden mozdulatot kidobott magából
anyagtalan testem egy álomban rezeg
ideje van a sóhajnak és a tettnek
gondolataim hús fátyola mögött
hullnak időtlen cseppjei a csendnek
nem lépem át a vonalat amelyen
elérhetném magamat
hiszen védtelenek vagyunk valamennyien
a valósággal szemben

jelen lenni

illatával legyen a jázmin a régi kertben
sejtelmeim pókhálójában vergődöm
semmit sem tudok biztosan
aminek éppen meg kell felelni ma
megfelelek de azon túl kit érdekel az egész?
eltorzult világkép fél valóság
a remény bennem megtántorodott
magával rántotta a hitet
túl sok nekem a világ
a gyermek bennem mindig segítségre vár
nem ahhoz kell erőfeszítés
hogy okosnak lássanak
egyszerűen csak itt és most jelen lenni
az életet nem kívülről nézni
erők és erővonalak mentén futó napok
megváltozott tudatállapotok
kérdés: ki vagyok? mi vagyok?
ha nem tudom akkor is az vagyok
ha nem nézem a lemenő napot
a házak mögött akkor is búcsút int
majdnem azonosulok az arcommal
de lehet hogy mégsem én vagyok
csak mindig visszatükröződöm valahonnan
csupa melléfogás találgatás
terhes kapcsolattartás magammal
nagy ívben másfelé fordulás
miközben mindig mássá formálódnak
a környezet véletlenjei
a maguktól adódó feladatok
az események keresztútján
a komfortzóna szélén a feszültség
a valahonnan birtokba vevő érdeklődés
és az óvatosság: ne így lássanak
futólagos ítéletek: egyszer majd tényleg
ránézünk egymásra
nem félünk magunkat is meglátni másban
vagy a más szemével
bár a semmibe nézek a faágak
és a rajtuk ülő madarak között
(fel-felröppenő kavicsok)
úgy fogom be a szemembe mintha tudnám
honnan hova szállnak és meddig tart az élet
aztán elengedi a környezetet a figyelmem
mint aki a szó közepén elalszik

lázakba burkolózom félrerúgott párnák
és paplanok között az álom visszaadja
amit a nappal elvett
saját lélek-mérlegemet csak én birtokolom
másokban is érint megérint
minden ami jó minden ami rossz
fékezett siklás az élet
tétlen tanújaként érzések teléből lábadozom
az is fáj ha befut szemembe a fény –
madarak hozzák-viszik a tavaszt
szárnyuk alatt kel fel a nap
hajnalt jelent a rigó beleng a virágillat a házba
a nyitva felejtett ablakokon az ég mindenütt benéz
miközben jelen vagyok még
apad bennem az idő
kétségeim rojtozzák a napot
nem kelnek ki a gondolatmagok
bántja a szemem saját tükörrarcom
mint egy rossz helyre felfüggesztett kép

azonnali dal

nincs már otthon senki ezen a világon
szökevények vagyunk elszökünk
a feladatoktól kapcsolatok terhétől
az én-időnk elolvad vibrál a világ
kilélegezzük ami bánt
úgy szökünk hogy kapaszkodunk valami másba
jövőnket hasztalan kerekítjük
királylánynak álmodjuk magunkat éjjel
jóízű mese ott nincs szabály semmire
mi az a pont ahonnan
távolodni kezdünk te ennyivel én annyival
milyen gyorsan és miért nem is fontos
mindig elmúlik és mindig kezdődik valami
a folyamatosság harmóniája
a világegyetem egyetlen szoba
mégis minden eltűnik benne
elszáll elérhetetlen messzire
az időhomokban megmarad lábnyoma –
ne menj vissza ahol boldog voltál
felégett mezőn ne járj
minden perc mögött ott van a másik
kínálja bontatlan csomagjait

fényes aranszálaít szövi a napba
a föld forog elforgunk fordulunk
mint egy pörgős táncban
haj haj egy valahai mulatságban
másnap máshol mással
valaki értem kiáltoz
valaki az élet örömeiből kiátkoz –
ha elutaznék megtalálnám a helyet
ahol a virágok csendre intenek
ahol rokon a táj testvérek a fák
csipke-árnyékuk alatt béke van
az emberek mosolyukba foglalnak
ahol minden pillanat jelent valamit
itt a megszakadt szív is hiába szakad
torzító tükrökben sokszorozom magam
sorsom törtvonalán egyre kisebb számláló vagyok
itt ahol egyedül itt ahol csak gyalog
bármerre megyek az út másfelé kanyarog
szememben hűlnek ki az elmosódó alkonyok
számból kiszárad a kevés jó
citrommá savanyodó édessége
semmi nem állandó semmi nem végleges
hullámozó valóság pusztít és teremt
a mondatok felszínéről lezuhanok a mélybe
a minden értelmének sokféleségébe
és a gazdagságtól zavartan eltévedek benne
az évek elszámoltatnak magammal
leszámoltatnak vágyaimmal
amit más kárán tanultam okosan
nem építettem abból házat
újratervezett életem
velem tervezte a félelem
mint aki a kalandok veszélyét
régén másra hagyta
becserélte a százszor
értékesebbnek tűnő nyugalomra
ahonnan részecskéje az egészet is látja

mozdulatlan nyár

a darázs zümmög a nyárban ez az ő nyara azt hiszi
mi is úgy zümmögjük tele mintha az egész a miénk lenne
köszönjük meg hogy magában tart
mint a báránnyelű a nyárfát és a verebet
nincs ránk szüksége de nem enged el
csak sejtelem a létünk megfogalmazatlan
a fény és árnyék része minden ami van
hiszünk a nyárban nem hiszünk a halálban
kinyílik és máris ránk záródik a pillanat
a fény beteríti a fákat a levelek
a napnak minden sejtjüket kitárják
így kellene nekünk is a napra tárt levelekkel élni
nem állandóan a váratlantól félni –
jegyzetfüzetben kallódó szövegek
bocsánat: a reményt megtartom
talán jó lesz még valamire
még holnap is változtatja szememben
színeit lehajlik hozzám az ég
mozdulatlan nyár álló délután
de amíg állni látszik múlik változik

gondolat-lebegés

súlytalan közegben lebegek csendbuborékként
a kóbor fény néha felragyogtat –
az idő és a tér pontjain ahol valami megfordult velem –
egy bolond reményt
amely talán az öröklétet sem tartja kizártnak
növekednék virulnék ott
mint a jobb földbe átültetett virágok
végtelenségig nézném a folyót
nem mondanám most már unom hazamegyek
visszajár nekem elcserélt életem
ahogy a víz tükrözi az arcom
úgy mutatom fel a pillanatot
ami változik módosul folyton
egy másik pillanattól visszanezve már
nem úgy érvényes: tartalma és jelentősége más
az élet csupa hatás-ellenhatás
árnyak tömbösödnek körém huhog a félelem
nem én vagyok az időkirály
csak megírtam egyszer egy versben
hogy bíbor köpenyben lejtek
végig a történelmen és minden időben
minden térben megtalálom a boldogságot
megtanulom valakinek vagy valaminek teljesen
odaadni magamat
szilánkok cserepek
mozaikok valóságcseppek amelyekben létezek
képzelni sem tudok már nagyobb szobrot
az álmot szétszórja a reggel
tétován keresem kérdezem
hogy valahova elérjek merre kell mennem?
el ne sodródjak valami tőlem idegenbe
értelmetlenül kerengető labirintusokba
a fa a ház előtt – bárki nézi – már nem lesz
soha ugyanolyan a napos folt sem az erdőszélen
a változást itt is megélem ha maradok
szüntelen születnek a gondolatok
és utána már mindig léteznek valahol
akár kimondom akár hallgatok
bármilyen napfényes még a szívem
egyszer nem folytatódik bennem a nap
hallgatásba bábozódok
örökre csendben maradok

hullámozás

a hullámozásban nem látszott a sorsom
ez még a felszín vagy már a mély
a remény idegen nyelven beszélt
szótárát nem ismertem
hogyan van esélyem bármire
mondta volna meg valaki
hogyan ez ilyen egyszerű:
minden ember minden könyv tanít valamire
a boldogság meg választás kérdése
akár a tudatlanság vagy a gonoszság
a távozás a maradás
dönteni kell: kalandokban kedvem lelteni
a szabadságban ágyat vetni
elfutni és visszajönni felejteni emlékezni –
leülök egy padra simogató napra
szemhunyásra készítek
a másodpercben élvezem
az öröktől örökké tartó létet
kilépek egy beszélgetésből
nyílnak záródnak előttem az arcok
elfogadnak elutasítanak
hangokba temetkezem ha fáj a csend
és ha az élet fáj a csend befed
alszom vagy ébredek nem nyugtat semmi sem
zaklat valami oda-vissza vágy
titok kimondhatatlanság

személyes dimenzió

soha meg nem értett aktuális valóság
az élet csupa egymást keresztező véletlen
vagy valami más?
minden nagy miértben sok kis miért van
több szinten vannak a válaszok
egymásra hat minden ami van
ha nem is tudjuk még hogyan
a remény az önbizalom józan szava
a mástól függő remény ostoba
kölcson ki adhatná ami nincs meg bennem
szabad nem lehetek magam ellen
de varázsolhatok magamból
vágyam tárgyát kihúzhatom a kalapból
szó sincs róla hogy olyan szeretnék lenni
amilyen nem lehetnék
csak olyan amihez megvan bennem a kiterjedés
szélesség hosszúság magasság
és még valami más
talán a felszabadulás
személyes dimenziók álarcok nélküli monodráma
mozaikja vagyok a létnek
nem különülök el egészen
határaiton átjárok
oda ahol nem látnak mások
ma már a valóság is valószínűtlen
szürrealista alkotás azt hiszem a világ
így már helyén van a valóságon túliság
az egész mindenség velem együtt
a realitás keretébe foglalt
álomszerű kitalált táj

miközben

miközben az időmet fogyasztom a jelenben
valahol egy másik időm van érintetlen
amit párhuzamosan nem éltem
fekszem valahol a nem éltben
egy másik ágyon más paplan alatt
más ablak engedi be a másféle fényt
az avar elmúlás-szaga az erdő aljában
emlékeztet egy harmadik életre
ahova az idő tornyából zuhantam
de nincs meg a tudás sehol sem
miért szorítom ökölbe álmomban a kezem

részlet az egészben

a részletek távolodnak egymástól
összefüggések alig tartják össze az életem
mint a sugárirányban megrepedt tükör
melyen a képem is eltörött
eltöprengek mi mit tart össze
a tükör engem vagy én a tükröt
talán az emlékezés az EGÉSZRE
vagy a lehetetlen a csoda –
az összeforradás –
mindig létező esélye

képek villanások alkonyat

színeket vetít engem is beterít
játszik a lemenő nap
minden alkonyat mindenkinek más
arany-vörös látomás
egy buborékban a vasárnap –
bár ne pattanna el soha a varázslat! –
a virágok már az éjszakára várnak
szirmaikat reggel a napnak kitárták
most összecsuksukják talán fáznak
tisztázatlan érzés pihen
a gondolatok vetett ágyán
apró részletekre bont a szétszórt figyelem
a házak térfoglalatok de az időt is befoglalják
tömbökben létezik minden
gyűlöletkészlet szeretetkészlet
arány és mérték szerint ítélnék
mindennap másképp írom meg
az életkönyvemet
a szoba tárgyai mögöttem
a tükörben kettőződnek
velem vannak a valóságban és a látszatvilágban
párhuzamosan élek velük
meg önmagammal is
kiteszem aktuális hangulatjeleim
köröket írok csak lényegem körül
házat építeni benne nem sikerül
szavaim saját ellenállásukba ütköznek
nem sírtam magamért már régen
ha nem bírom panasz nélkül mégsem
helyénvaló az is mint barokk zene a kápolnában
Bach orgonaművei korhű
jelmezek és díszletek között
óra legyező egykori szereplők levetett ruhája
a múlt a közös nevező
egymásba keverednek az időszakok évek
(untat a lineáris idő)
hang- és fényeffektek nélkül
minden fekete-fehér
mint megszállott emberek képzelete
gyerekkoromat minden jelszó nyitja
alvás cselekvés aránya
ismétlődő órák fáradsága
forgóajtón forgok nem tudok kilépni
lassulás fáziskésés lehámló eufória
a legegyszerűbb cselekvéseket is
el tudom húzni napokra

álommentés

meleg homály az álom
örökös hajnal-derengés
jóízű egység hullámozás
észrevétlen érintés
gravitáció nélküli lebegés – a valóság:
gondolatjel szaggatott vonal
kihűlt tények filmszakadások –
majd a folytatását nappal megtalálom
pillangó-álom: két kezem között vergődő
hatalmas színes példány verdes repülne
mutatom V.-nek:
ha tudnád mekkora erő van benne
V. elvette betette egy kis dobozba
és feltette a polcra a könyvek közé
vannak álmok amik jelentenek valamit
sokat ígérő vágyakat szülnek vagy teljesítenek
az élet nemcsak ... hanem ... is ...
be kell járni mérhetetlenségeit

az élet mozgás

a szem dezinformációs eszköz látszatokat szállít
a kézírás rajz műalkotás lélek pillanatnyi állapotának kottája
zaklatott intimitás
tartalmam billeg bennem vibrál áthelyeződik
minden megszólít egyúttal módosít
átrendeződik nem teljes egészében csak minden odébb tolódik
mint a hullámverés átírja bennem a tartalmakat
szófröccsenés érzések kupolája
szellemi akrobatika lélekköd lélekköd
sorsom kardjába dőlök nem álmodok
írnom kellene mert azáltal válok
érvényessé legitimmé a létezésben
lelkem testemben pszichoszomatikus tüneteket indukál
gondolataim centrifugájából kicsapódnak a verssorok
minden elmozdul tőlem és én sem
ott vagyok már ahol tíz éve voltam
nem találunk mások sem
ott keresnek ahol már nem vagyok vagy ahol sohasem voltam
nincs súlyom ami a valósághoz köt
olyan leszek amilyennek látszom és amilyen nem akarok lenni
könnyű mint a vízbe ejtett pillantás
hiszen mások sem védekezhetnek ha újraalkotom őket
a sötétség másképpen ölel
nem szétszór egybefogja az élőlényeket
mázsányi magány kihátrál az alkony utolsó sugarai alól
különös szélcsend az életem majd tájaimat felszaggató vihar
hogyan fért a szívembe ennyi minden?
még mindig forgat az élet mint egy most feltalált
különleges kereket: az értelmetlen mozgás a lényege
úgy nézem a nap búcsú-lángolását
mintha először látnám úgy keresem a szavakat
pedig úgy kellene mintha utoljára
gyújtana fényt a szomorúság a szememben

éjjel mikor a színek szünetelnek

mikor a színek szünetelnek
sötét kilégzés az éj amelyben elsüllyednek a fák
hosszú hajnali mozdulatlanság után –
mintha habozna az álmokból eszmélni a világ –
a színek felébrednek megtöltik a kertet
a rigó fújja a tegnapi dalt
a virág visszanyert szépségét villogtatja
forog forog százfelé a lényeket ölelő pillanat
mint lassú gondolat jön
az észrevétlen megvilágosodás
amikor a minden reggeli csoda után
kopott ruhás nappalok jönnek
sápadt fényjelenségek homálya
rosszkedvű évszakok sara csapódik köde fullaszt
jó termést hoz a gazság halódik a kiszáradt igazság
már feléltem egykori meggyőződésemet
hogyan a jó irányba megyünk –
fű fa virág kísért madárhangos úton
csupa jó ember jön velünk –
és többé el nem tévedünk
a holnap a mában megreked
holnapi énünk már nem születik meg
egy lakható szobát keresek a térben
máshol mássá álmodom magam
este mikor a színek újra elalszanak
visszajön értem az éjszaka újra
egy sóhaj hídján átmegyek vele
a valóságon túlra

madár koppan az ablakon

madár koppan az ablakon
mire odanézek már messze jár
az ablak bírja de én összeressenek
nem tudom milyen madár és mennyire fáj neki
egy lehetséges útnak látta
mikor befordult az ablak irányába
hiszen az ég tükröződött benne
és az égen annyi annyi út van
még sajnálnám egy ideig de nem engedi
elszáll és emlékét is magával viszi
nem panaszra hanem életre programozták
számára múltó emlékü baleset
ami nekem egy gondolatnyi részvét
kísértésbe esek néha
jó lenne magamat is megsajnálni
de annyi elpazarolt év után
már nincs időm megállni
madár- és embertragédiák közt élek
így ütközöm én is nem látott akadályokba
melyeket a sors ravaszul
átlátszó üvegből emelt
jó esetben valaki összeressen
ha észreveszi hogy a falnak mentem
félsóhajjal elenged engem
nyomkodja tovább a telefonba
szöveg helyett a szmájli jelet
és az élet megy tovább velem vagy nélkülem

teát főzök

teát főzök fagyos kezem a bögrén melegítem
kipréselem emlékeimet mint citromból a levét
magamat már sokszor elmeséltem
ennyi az élet de nem hiszem el
azt mondom makacsul vagy ravaszul:
ne éld bele magad az öregség csak szerep
játsszunk most már valami mást –
mondtuk valamikor
játszom hogy gyerek vagyok
akit nem bánt ha lenézik a nagyok
az üres évek zörögnek tátognak hörögnek
nekilöknek újabb hiábavaló köröknek
magam teremtem évszakaimat
a bizonyosság sugallatában is
(hogy nincs szükség a dalra amit én tudok)
játszom a képzelettel valóságot
szavakat gyűjtök a lendülethez
a következő vershez tea párolog kihűl
a tárgyakat a látás teremti meg
mondj valami súlyosat elhajlik körül a tér
érdemes-e több gondolatot kitermelni
mint amennyit az adott nap igényel
amennyit az ember felhasználni képes?
zizegő nappalok ágyán a végtelen idézi fel
az est üvegharangot kongat
azzal űzi el szégyenét
a szakadt szélű sötét

felület

nem marad hely a képzeletnek
fapados gondolkodás
elfogult vélemény tényeket nélkülöző mérlegelés
ismeretlen a méltóság a tisztelet a figyelem –
ostorozom a felületes világot
saját mondatom alanya vagyok
de mellékvágányokon futkosok
a lényeget hiába kutatom
gondolataim számtalan szálából
egy mindig odakötöz valakihez
vagy valami engem izgató kérdéskörhöz
amit nem értek: tetteim irányítója a lelkesedés –
érzelmi GPS – a nyugalanság mondja
keresd keresd keresd
ne hidd a határt hidd a végtelent
ami itt van kint és bent!
a váratlanság növeli a jelentőséget
az el nem képzeltség fokozza a különlegességet
de a realitás korlátok közé szorít beazonosít
szabályokba kötődnek szétszaladó gondolataim
értelmezem a leírt szavakat
mi ebből a tanulság? semmi
a kérdés változatlan: lenni vagy nem lenni?

nyugtalan öregség

címszavakra fogyott a múlt
a máz lekopott a lényegtelen kihullt
ami maradt nyugtalanul ragyog
egymáshoz illeszkednek a lapok
nem gondoltam soha hogy a világ
nélkülem több vagy velem
miattam rossz vagy ellenem
élével fordul vagy hátával felém
az ige feltételes módjaiban éltem
kútmély tükörbe nézni sose mertem
nincs ott senki féltem
és ha ott vagyok aki lát visszaretten
arcomat a félelem teleszórta jeleivel
az idő és a szenvedés is
testemre firkálta jegyzeteit
a mozdulatlanságnak nincs iránya
nincs is idő változásra
a súrlódás ereje kilendítene
de visszaállok a helyemre
mikor minden elrendeződött végleg
mit mondhattam volna akkor?
szegényes emlékeimet elmentettem
ha nem is úgy volt minden
ahogy most emlékszem
ha illúzió csupán az életem
amibe a vágyakat keverem
akkor is hadd legyen

ha nem leszek

elcserélt emberek elcserélt emlékek
ha nem leszek nem lesznek szavaim
a stílus magam vagyok
kendőm mögött az arcom
a mástól különbségek szőttes-mintája
aki nem létezik már nincsenek szokásai
birtokolt tárgyai másokhoz pártolnak
szavak szállingóznak egy ideig
elméleti képzelt vagy konkrét létezők
némelyik rossz társaságban elzüllik
mások az értelmetlenség fekete tavából
nem tudnak soha már kijutni
és még vannak bőven amelyek a figyelmet
sehogy sem tudják felkelteni
hangutánzó szavakkal színekkel társulnak
de még így sem találunk
a legcsekélyebb érdeklődésre sem
mások elvegyülnek sok
méltatlanabb vagy méltóbb szó között
amit valaki már régen kimondott
vagy álmában majdnem kigondolt

utolsó morzsák

szomorú embernek akartam látszani
de csak én láttam annak magamat
mások előtt nyilvánvaló volt
hogy esztelenül örültem az élet asztaláról leeső
legkisebb morzsának is
szintet lépek az élet-leckék után
árnyékom sem szebb mint tükörképem
egyedül a jóságot nem kell megbánni
jutalma kamata harmónia
ősz betakarítás utolsó fázis
egy térbe hordani minden szegényes tárgyat
minden szálnalmas tettet de ezen is túllépve
egyetlen gondolatot sem elengedni
nem nevetséges mindent összesöpörni?
hiszen nincs is benne talán
megőrzésre érdemes semmi

újrahasznosított életek

ha elpusztul valami a természet feldolgozza
a maradék anyagot körforgásba dobja
ne vesszen csepp se kárba
a fában keringő nedveket a sejteket az építőköveket
újraszabja felhasználja
összetételét arányát változtatja
a feltámadást majd egy másik formában várja
addig is hasznot hozzon a világnak
aki meghal emlékét itt hagyja
más síkon terem meg nyugalma
van abban vigasz hogy nem vész el anyag
ha meghalok is valahol megleszek
lehet gazdaságosan hasznosabban létezem –
forgószél kövirózsa mellszobor idegenség
visszaszívárgok mindennap az életbe
a tájhoz hozzáadódik az arcom
fakulnak a színek mint a valóság az álmokhoz képest
hitemből leágazó túlvilág
kitalált idő-tér egyirányú utcák
eltévedek akkor is majd a mosolyok
és a szavak jelentéseinek hosszú folyosóján

faragványok

írás-olvasás szenvedélye
tudásvágy szeretetvágy
ennyi a kemény mag
de még ezt is hoztam valahonnan
az őseim már megfogalmaztak
különböző helyzetek és emberek
hozzám adnak faragnak vésnek akaratlan
és szándékosan is változtatni akarnak rajtam
de ha hagyom
nem lehetek önmagam lehető
legtökéletesebb szobra
nem faragok másokat
akarom látni lényegüket
akarom szebbnek látni őket
mindenkiben van egy árnyalatnyi többlet
másokhoz képest
néha érzékekkel fogom fel a gondolatot
néha gondolattal fogom fel a mögöttes érzést
mindig figyelembe veendő
a világ felzaklató elégtelensége
az ember sebekbe burkolt egyedülisége
kölsönhatásokból épülünk
mások mondataiból
minden szembejövő megalkot
összekever magával megforgatja szavainkat
megméretődünk egymásban
életünk jelentése
egy tárgy egy rajz egy vers ami kifejez
és amit szavunk másokhoz hozzász

viszonylag boldogan

ahogy öregszem rosszabb feltételek között is
boldogabb leszek ki érti ezt
tudással telítődve is tudatlanul
a napok szétfolynak az érzelmek üresjárataiban
akkor élem túl jól a bánatot
ha tanulok belőle
tetteim árnyékában terheket letéve
folytatódhat az élet valamilyensége
ha megéri bennem a béke
folyton múltak és jövők nyílnak bennem
napi párbeszédnek amelyekben a kérdező
és a felelő is ugyanaz
határait holtig tágitani
napról napra szabadabban
élni mint akit szíven csókolt a remény
hogy virággal jön a tavasz illatokkal
látni a hétköznapiak horizontján
hogy vége lesz a gyűlöletnek télnek
kiolvadnak az emberek
nem engedik hogy a szürkeség felfalja a fényeket
bűvöli szememet vonzza az utolsó óra
könnyű halál kegyelmét rózsá üzeni
valami jó vár odaát
a legfontosabbat ne felejtsem
ahogy öregszem
gondjaim lógnak az idő fogasán
mint egy ebben az évszakban felesleges kabát
úgy alszom ahogy a virágok
becsukódnak este
nem rémálmodok róla másnap reggel lesz-e
sajnálom aki mindenféltől fél
őrzi halmozza szorongásait
a nevetéstől elmegy a kedve
ettől pedig elfogy az oka is
ellentmond magának és mindenki másnak
fázik remeg
a mindenség melengető kandallótüzeiben
pedig úgy élhetne mintha az idő fölött lebegne
a napok káoszából és mindenféle történésből
kiszakadva mintha csak a maga kedvére lenne

oldódj magaddá

mindenre kaphatsz – ha nem kérsz is – tanácsot:
légy pozitív és nézd az egészet máshonnan
tedd ezt tedd azt keverd kavard varázsoljad
építsd fel sikeres boldog személyiséged
csak annyi a titka mint az instant levesnek
hasztalan lelkesedések titokzatos mosolyok
árnyéklombos magasságba-mélységbe vetnek
feloldódnak benned a szembejövő tekintetek
a lélek geometriája: egymásra merőleges minden
a síkok a szögek és az átlók zűrzavarában
a saját szabályaiban vergődik
darabokra hullik ami volt ami lehetne és ami van
a személyek és az érzések irántuk mindig mások
minden egyedi nem általános
nem állandóak a távolságok
boldogság sok hiányérzettel egy-egy gondolatjel –
ami most vagy az mind kevés
még mindig nem vagy kész
nincs benned egy szikrányi önbecsülés
sem a boldogságnak megfelelni akarás
lennél áttetsző szívekben lüktető szeretet
megértés megbocsátás észrevétlen alázat
de ehhez szeretni kell először magadat
(a testi-lelki-szellemi struktúrát aki vagy)
akkor ér majd a meglepetés:
a tökéletlenben is mindig van egy rész
szerethető tökéletesség

emlékek dobozolása

agyam böngészőjében állandóan nyitott oldalak
bezárom kinyílik újra mindegyik
emlékek dobozolása: ezt elteszem megőrzöm
néha előveszem mutogatom – kevés
egy élet mindenre nem elég
ne zaklasson kísértet-élete
a rosszat is bezárom de nem hagy el
elevenítő fény szivárog a sötétbe
más színre árnyalódik minden: kérdés
hasznomra vált-e vagy meddő szenvedéssel égetett
a jó tényleg jó volt vagy valaki tévedett?
mesévé tágulnak a tények is
nem olyan egyértelmű mi melyik
minden mindennel összekeveredik
a fény fenségében emelkedő látomás
a tükör túlsó oldalán
egy álmodott időben
talán én talán valaki más
még a képzelődésben is óvatos vagyok
(ha egyáltalán)
szó-barikádokat építek
áthatolhatatlan elemekből
az indokolatlan merészség elé
ahol bátor erős vagyok
hiába szólítom nem jön olyan emlék

a fuldokló

idevaló ebbe a világba mindenki rokona
füstfelhő rejtí arcát vagy rejtélyes mosolya
(maga sem tudja mit jelent)
az élete még válasz nélküli kérdés
súlyos titkaiba takarózik
amelyeket megismerni ő sem mer
a részvét-hullámok ledobták
véletlen boldogság nem lebegteti
lehorgonyzott a tényekbe és a
belőlük adódó következtetésekbe
terveket és reményeket szőtt össze
szívet pattantó várakozásba
keseríti az időn túli megvalósulás
vagy öröme fogytán a vágyak sohanapján
az érzelmek lefelé szálló mérsékelt ívei
százszor is belehalt
a kimondatlan dolgok által okozott kórokba –
sajnálattal és megbánással szemben
néhány hétköznapi öröm nem elég
ellensúly kellene az ellen ellenében is
a mérleg felbillen
(a boldogság lehetősége is elévül
ha nem nyúl sz érte visszaveszik az ajándékot végül)
nem akar véletlenekkel ütközni
verten kullogni el
nem akar része lenni senkinek
nem akarja az itt és most helyett a végtelent sem
jön-megy ha vége akkor vége
árnyéka sem szebb mint a tükörképe
fantomokat lát a sárgára sápadt falevelek között
védtelen amikor a képzelete bekapcsol
a kés megmozdul ölni kész éles
lélegzik a kő is ki tudja mire képes
a hisztérikus felhangokat tompítaná agyában
(hallani véli a vészjósló holló sohamárját)
hideg vízben mossa arcát
de előbb ledobja a csodálkozó macskát
az öléből aztán egy bocsánatkérő simogatást
küldene utána de az már akkorra eltűnik
méltóságát demonstrálva az ajtó mögött

bármilyen ösvényen

bármilyen ösvényen elindulhatsz
bármelyik állomáson leszállhatsz
a véletlenek számtalanjából
kiválasztódik a te utad
forgalom lüktetés szívdobogásod zaja
a hajnal-lány fátyoltánca
törékeny üveghangok keverik a csend elemeit
a múlt szivárványosan ázik mély folyóiban
holléted partjáig tükrös vízfelület nyílik
sziget vagy a valamiben az élet egyszeri mese
a világ idegenekkel van tele
szögek síkok tengelyek és elgörbült terek
között elszenvedett óhatatlan baleset
mindig mások a győztesek
aki nem azt is magad elé engeded
mindennap kiválasztod magad a lehetőségekből
megfelelési kényszerek irányítanak
apró összefüggéseidből kiszakítanak
utolsó napig minden percben újratervezés
kívülről jövő igényekkel ceruzával színezett kép
miközben körülfog beszorít környezeted
és meghatároz mint alany állítmány a mondatot –
átvillan hogy máshol más lehetnél
más térben időben lebegnél –
a szavak spirálja emel tűzzel festett egekig
minden érzékszerveddel észleled és élvezed
a természetet a fényt a verset a festményt
örvénylő szavakban színekben élsz
romló feltételekkel de egyre több
bölcsséggel humorral méltósággal
már felismered minek a tünete
a testi lelki szellemi étvágytalanság
megkérded magad
milyen gúnyos szó alázás
csalódás feszít meg ki bántott?
nem engeded közel a fájdalmat kizárod
kívül hagysz mindent ami sért
a nyílt sebek az önérzeteden
nem nyílnak tovább
elröppennek belőled fekete madárraj-szavaid
végül magad is kivonod
térfigyelő mozgásérzékelő szerveidet kikapcsolod
szaggyalult vonal amit mondanál még
inkább élsz saját figyelmed kisemmizettjeként

üres tér

Vojnich Erzsébet képei

a sarkok tengermély homálya
az időt zengeti magában
innen rég elvitték a bútorokkal
a hajnali neszeket az ébresztőórát
a porszívó hangját a vízcsobogást
a mosott ruha páráját a kávé illatát
a szomjak éhek szenvedélyek hamvadását

egyszervolt valóságában alszik a ház
a léptek hangját szűrik a félálom-szobák
felhangosodik a tér emlékezete
a gyerek járni tanul az anya főz
ajtócsapás macskanyávogás
este tévé ruha-összehajtás meztelenül
mennek a sötétség alagútján a holnapba át
a falakra tapad a suttogás
megkettőzik a maguktól rabolt egyedülletet
a szerelem alakzatait a homokparton
lassan emelkedő dagály mossa el
békévé oszlik a sors-árny
az ingerlékeny csönd nyugalomba vált

a pillanatba ágyazott és vele elszálló béke
erővonalakon születő baljós jövő
ideje van a változásnak
kívülről hullámszik árnyalódik
bent még néven nem neveződik
a falak lenéznek a most formálódó
valahol még álmait terelő
egyszer a múlt rétegeire málló jövőre
amely színekben fürösztö majd a szürkeséget

lakatlan ház üvegszemében
a lényeg és a lényegtelen egyneművé válik
falakkal elválasztott térszigeteken némaság
kívül a kristálycsenden kivont hangok
zörejek halmozódnak kiszorított jelek
a térrendszerek egymásba ásítanak
ha lebontják a falat a tér megmarad –
körülkerítetlen ürességnek –
magányok és magány-hiányok
mélyéig megélt pillanatok

sziromnyi élet hangtalan kísérlet
újrakezdett napok újszülött-kockázatok
lejátszott sorsok foglalata
látótér gondolattér játszótér érzések hintája
mitológia születik az öröklét-amnéziában
a nincsből is ott van a minden
a térbe vetített fény messziről érkezik haza
nézőpontját váltva az ablakon villan a falakra
a szoba börtön vagy szabadság
bezár óv vagy vágyaidhoz nem enged
színpad előadás-szünet élet-halál helyszínnek
ajtók ki-be lépés lépcsők fel-le haladás
bebocsájtás kizárás áramlás

nem mozdul a csend hangtalan jön és megy a perc
visszafogja a csillogást és a reményt
nem morcosan nem derűsen
nem melegen nem hűvösen
a múlt emléke és a jövő álma láthatatlan
a már nem és a még nem között szünetjel rés
igenlés és tagadás között beletörődés –
az idő tekervényeiben
a jelen megpihen
mint akit riaszt a végtelen
üldögél egy kicsit a semmiben

fiatalon

ott keresed magad ahol nem vagy
nincsenek pontos helymeghatározások
a tények mindig viszonyítanak
mindennek van egy esztétikai
és egy használati értéke
egy igazság- és egy emléktartalma
sokszínűsége és bája
alkalmi összeállítás sok elemből az élet
labilis képlékeny könnyen elmozduló
a bármi lehetnék- érzés majd elkopik belőled
megváltozik viszonyod a mások sikeréhez
még nem látod az esélyeket a kockázatokat
és a következményeket
a márkás a trendi a szép mellett a fontosat
a lehetőséget hogy jó legyél és jók legyenek hozzád
a fejlődés esélyét a változásban

a lényeket az élet mellékes ábrái között
hogy egyek vagyunk egy szövetbe szőttek
újraértelmezzük és ezzel megalkotjuk világunkat
ami csak velünk együtt létezik
barátainkkal egymást teremtyük
a nekünk tetsző tulajdonságokból
néha elszabadulsz magadból
elveszted az önuralmat és magadnak is váratlanul
(már csak énképed védelmében is)
valami jót cselekszel
viharzóákba rontasz tépetten térsz ki onnan
a tanulságok levonása nélkül
szeretnél rendet a te rended állandóságát
nem viseled el a stabilitás hiányát
mindig hullámszik alattad a föld
de a saját rendet is megunnád
amit megállítottál torzul azáltal
nem engeded megérni fejlődni mássá lenni
ugyanúgy mások tekintete is megtöri
lényed folyamatosságát válogat benned
ettől lényegedet magad is megkérdőjelezed
nyűszít benned a megfeleléstől függő szeretetvágy
csak elfogadjanak mindent feladnál
de eltaszít mindenkit egy pillantásod
ellenségesnek hitt emberek nem vehetik el
tőled a hited de minden mást igen
szabadon rabságban
belül van minden állomás
jársz mint sikertelen reinkarnáció
szőnyegben megbotló alvajáró
a baj megtör vagy megteremt ismerjük ezt
törés és fordulat egy cipőben jár
gyermekkor múltán már egyedül akarsz dönteni
résekbe hullik sok óvás védés jó tanács
nem akarsz kinyújtott karok közé menekülni
kép vagy a keretben mosolyod rebben
egyre vadabb ábrák homlokodon
a meg nem értett
vagy éppen érteni kezdett dolgok lenyomata
személytelenség buborékjában
emelkedni zuhanni zene mese szárnyán
már elfeledtél: őrzöd határaidat mogorván

történelem

elmúlt katasztrófákban elpusztult emberek
jelennek meg a történelem könyveiben és ott végre otthonosan
bú és bánat nélkül megbocsátás nélkül felejtés nélkül
szégyen nélkül ítélet és kegyelem nélkül
egykedvűen léteznek saját epizódjaikban
amelyeket unnak nem unnak magukon túl nem lapoznak
nem lépik át egymás határait beékelődtek az időbe térbe
képernyőkön nem villognak
nem vágnak mesterséges fénybe
ajtókon túl mi van egy cseppet sem érdekli őket
nincs én én én nem akarnak megfelelni vendégségbe menni
megállt bennük a perc nem indul el az óra
mindez csak felület csend-mélyben a lényeg
egymással méri magát a halál és az élet

József Attila Úr!

önnek nem mondta senki
hogy a tenger mélyére nem lehet
száraz lábbal menni
a csillagok között pedig
irtózatosan hideg a semmi
nem mondták hogy a verskatedrális
lelkünkől épül
látzatok hemzsegetnek
nem mondták
hogy színekkel fényekkel
virágokkal játsszon
írjon színes tintákról mint Kosztolányi
vagy a magánhangzók színéről
mint a Rimbaud nevű poéta
hagyja a dagadt valóságot másra
a képzeletet vigye a padlásra?
tudta ön jól hogy az élet talált tárgy
de megtartani nem lehet
az alkotás a tér az ég
érinthetetlen kiterjedés
hang ne hasítsa függönyét

elveszett emberek és tárgyak

hazugsággárak automata gépsorai
méretre szabják termékeiket
felcímkézik kiszállítják
leszállított áron árulják
veszik viszik fogyasztják
egyirányú utca központosított gondolat
összemosott határok között –
fülbevalót visel vagy bakancsot –
nem lehet senki önmagával azonos
bebetonozott helyzetekben
mint Isten játéka kallódik
se ide se oda nem tartozik
egy másik létben elveszett ember
fűnyíró gép vagy mocsári kockás lilium
tévelygő tárgyak lények
nem keresi meg senki őket
tengődnek felesleges létük dobozában
a díszletek mögött a barna oszlopok között
a víz alatt vagy a remény örült hullámain jár
mit értesz meg értelmileg vagy érzelmileg
nem definiálható
mindenkinél máshol van a kapcsoló
néhány ember nem érti a rendet hol van a helye
ha van helye még
az élet felírtos filmjén
jó lenne mindenképpen érteni a nyelvet
talán nem is arról szól amit velük elhitetnek

a meg nem történt dolgok

az események előérzetében
a gondolkodást lebénítják a névtelen félelmek
az esőfüggöny körülkerít és mindent
időtlen állapotba csendesít
lényeges és lényegtelen egy tömbbe záródik:
mozdulatlanságban tékoztolt idő
mint távoli tájak illatában elnyúló álmok
meg nem történt dolgok délutánja
saját örvényébe visszahullott élet –
fősvény ember pénze jut eszedbe
számba veszed minden este
mikor visszaverődik rád a falak csendje
ma mit vettek el tőled és holnap
még mit vehetnek el szorongás ül szívedben
fényfürtök függenek feletted
a kivilágított tartalmak csúfak és festettek
leegyszerűsített belsők felcícomázott formák
a lényeg között felesleges részletek
már azt sem tudod mi volt előbb
a kérdés vagy a felelet
a hirtelen felindulásból elkövetett jótettek
senkinek nem segítenek
ahogy a múlt sem a jelennek
mikor még hinni lehetett
egy játékban ahol nincsenek vesztesek
a megtántorodott valóságban
mint a gyöngysort a nyakadra
úgy szorítod emlékeidet magadra
az éhség nem talál csak ehetetlent
az ész csak értelmezhetetlent
a jövőbe szalad a fantázia
hamar eléri a reménytelent
ahonnan vissza kell fordulnia
a harmatgyenge immunrendszer
minden kórokozót beenged felfalják aki vagy
mielőtt kölcsönadnád igazságaidat
helyeden sokféle üresség marad
néven nevezni nem tudod magad
talán villám sújtotta öreg fa vagy
lombba rejtett sebed mindig továbbhasad
szégyeneid összeadódnak bánataiddal
belefakulsz a színeit rejtő környezetbe
élsz nem tudod mi végre
lehajtott fejjel nem nézhetsz fel az égbe

kiegyenesedni

lehalkulnak a fények trombitái
a színek régen kifakultak
korlátok közt surran ide-oda a lét
a meghunyászkodás fái közé vetett
gyűlöletmagok jó termést hoztak
a mosolygó hazugoknak
megtévesztett lelkek bálványt imádnak
hamis mennyekbe néznek
áhítat-festék fénylik a képmutatókon
mások sírva vigadnak vagy vidáman ölnek
a túlélés a megúszás vágya kényszerít szerepekbe
azt hiszed jól jössz ki belőle
önmegvalósítás közben ellenőrizd a tükörben
biztos hogy ezt az embert éppen ezt
akartad megteremteni?
nem kérdezed úgysem felel senki:
hát már sohasem lehet kiegyenesedni?
gyűlölet túlélője
a bátorság kötél tánca nem vonz
földközeli a tekinteted
már sohasem látsz magasabbra
mindig csak a lábad elé nézel
el ne bukj az akadályokban
át ne lépd a határokat amelyeken túl
az lakik aki vagy ne lássák arcodat
nem engedsz be rendszerező logikát
sem magaddá növesztő érzéseket
fényben úszó álom vagy átlátszik rajtad a táj
mindennap újratervezed magad:
öltözték smink alkalom összhangja
tartalom nélküli forma
zsugorodik benned az idő és a tér
körötted üres helyek el nem foglalt kiterjedések
a szellemcsarnok visszhangozza a beleejtett zajt
a leleményesen felépített szólamokat
a magány letagadott kínjában borzong a lélek
míg mérlegeled az elvárhatót
és reményarcú jövődben válogatsz
gyomrodban megkövesedik a félelem
elrontott örömek aszályán száradnak vágyaid
alkony vöröslik szemedben
mint a világgá kiáltott fájdalom
bátorság-hiányok rántanak a mélybe
hitetlenséged köt a tehetetlenségbe

amit nem hiszel az nincs
benned a szabadság de ott nem keresed
látni vélted mikor innen elrepült
súlyos szárnyait meglebbentve
és a kivégzett fák lelkét is magával vitte

Csipkerózsika

ébredj Csipkerózsika ne várj királyfira
győzd le a varázst az anyagelvűséget a gravitációt
minden erőt ami elválaszt magadtól
Álomországnak Való Világ kell
nem a való világ – képernyőkaland
a legkisebb szobára szűkített létből
a virtuális semmibe néz a mozaik-ember
tisztató-szemek helyett ködös világ
füstszerű fellegében érnek össze
az álmok és a hazugságok
felváltódik minden hit ami kerek egész
nem kérdezel csak elhalkulsz
nem színesedsz csak kifakulsz
fényed mástól kapod kívül van rajtad
a kölcsönfényt visszaadod nem használhatod
mese varázslat amibe beleremegsz
ébredj Álomország adj életjelet ha nem vagy halott:
ideje van az alvásnak és ideje az ébredésnek
ne figyelj rá mit mond a gőg
azt hallgasd mit mond az értelem
a gonosszal való egyetértés helyett
válaszd a jó szándékú tündérséget
simuljanak el a harag sötét hullámai
ezeréves álmod után ébredj
már így is minden elmesélhetetlen
ami meg sem történhetett volna
mégis sötét rózsákat nyit az égő ház fölött

szavak erejével

álomban verset írtam
a vacogó példamutatásról
a gyáva hegymászóról
az egyik szó a szakadék
a másik szó a szakadékon lép át
a hegyoldal csúszós tömb
fölötte lóg az ég
nem észlelek rést ahol megvalósulnék
biztonsági kötél nélkül
a kölcsönvett érzésbe kell kapaszkodni:
most nem veszíthetek
az egyik szó elküld a másik visszahív
az egyik elenged
a másik megtart a sziklák felett
miközben nehezen legyűrt főbiák
keringenek bennem
mint félig emésztett étel
mérlegelem
mindennek van előzménye
és nem sejtett következménye
átláthatatlan az élet szövedéke
és az álomban sincs béke

csodavárók

csak a szenvedés tanít szenvedést
saját könnyed kristályán át látod meg a másokét
a gondolatot a gondolat
a bánatot a bánat érti meg –
miért írsz?
azt hiszed a világ nem szelídül meg nélküled?
festett glóriákba ütközik a szemed
keserűen nevedet – atomok tánca szédít
minden sejtéd bomlik mégis épülsz holtig
az előre nem látható dolgok sorában
arcába nézhetsz a a jövőnek ami egyet követel:
érte mindenki egy embernyit tegyen
hoggy mindenki győztes legyen – egy föld van
és nincsenek külön mennyországok
az egésznek kell jobbá tenni nem a részt –
egy ember egy részt de az egészért
fűvel benőtt utak: nem kellene más csak merni
ha a fecske gondolkodni tudna
lehet hogy sohasem kelne útra
mégis megérkezik a tengeren túlra
a csoda tervrajza: fent mint lent
csak az általános érvényű számít szabálynak
bonyolult tévedésekből áll össze
a sokféle igazság sokféle arca
torzulásokból születik néha ami ép
konkrétumok építik az általánost
ne csak nézzetek lássatok: még az is ami szép –
mint befagyott ablak páfrány-mintázata –
csak elfedi a világ szégyenét
(az egyiknek kastélya van
neki nemcsak mindent lehet hanem szabad
a másik tengődik az élet lakhatatlan zugaiban)
a hatalom mámora mindig átcsap ostobaságba
az meg aljasságba mocsarát lecsapolni lehetetlen
a szó-özönvíz ellep nem is tudod már beazonosítani
mi fáj mitől fáj mitől félsz mit mond a lelked
a hiábavalóságok sora temet
máshol lenne a helyed
de oda-vissza mosolygó hazugok terelnek
a homály birodalmában nincs irány semerre sehova
csodálkozó csodavárók!
lusta megváltók!
a hit hitet az erő erőt ad a lelkesedés ragad
nem csodát várni hanem csodát tenni jöttetek

mielőtt az utolsó sóhaj a mélybe száll veletek
döntsétek le a gyűlölet vasbeton falait
fájjon az is ami mást aláz
legyen a földünk béke-ház határtalan virágzás
(ti mindenre legyintők azt mondjátok
naiv kívánság gyógyítandó rögeszme
hivatkoztok a történelemre
melyik eszme tette jobb helyé a földet?
már nem akarjátok megpróbálni sem –
alusztok nem álmodtok)

ez már nem a béke

ez már nem a béke nyugtató ölelése
háborúba hívó gyűlölet előestéje
egy háborúban mindenki öl fegyverrel gondolattal
ártatlan mozdulattal meg nem gondolt szavakkal
a beszéljük meg szándéka
korlátozott eredményű mederkotrás
fel nem robbant bombákkal a mélyben
a gyűlölet-posványon alig túlmutató
nulla hatékonyságú
kísérletek hamissága-őszintesége mögül
a katasztrófa villogtatja tűzfényeit
ez már nem teljes béke
mégis beágyazod a jóleső reménybe
álmodnak adod magad tudni nem akarásnak
ahol sápadó fények ölelnek táruló karok várnak
értelmes gondolatok anyagából
szabjál ruhát a szavaknak
hamis pénzért ne add a valódit
hazugságért ne add a tényeket
tettek nélkül a remény álmokból épült légvár
a valóságban kell rakni egymásra a téglát
kimondani a szót hogy aki eltévedt hazataláljon
és beleroppanjon minden őrült rögeszme:
jöjjön aki nem romokat épít a hazából
hanem földrengésálló házakat
halottaiból feltámasztja a reményt
mindannyiunk másnapját holnapját
sokféle – bölcs és ostoba – szóból
szülessen meg az igaz és a szép
tanulj szavakat: figyelem türelem tisztelet
Magyarország! gyógyítsd meg a lelked!

rémálom

az idő cseppjei a pillanatok
egymásba folynak
álmok felé fut az este a valóságon túlra
labirintusok széles folyosók sehova sem vezető lépcsők
filmek vetítődnek a falra
emberek jönnek-mennek közömbös idegenek
a fények a kijárat látszatával csálnak
rohanok a falnak nincs esélye a szabadulásnak
megszokott félelmek otthonos világába
vezető ajtókon nyitok be
bűvészek az egyik teremben
mindent eltüntetnek és a nép hálásan nevet
a mutatóvány végén tapsol esztelen
üres zsebekkel indulnak haza az emberek
észre sem veszik a lelkük veszett oda
a káprázattal csalókat és a káprázatba menekülőket
utolérni nem lehet
szemben egy szobában egyszerű
mesékkel csálnak ki könnyeket
a hazugság könnyen osztható
az igazságból nem jut százfelé török
részigazsága jogán mindenki egészet akar
jóvátételt kárpótlást de nincs rá fedezet
elszállnak a pehelykönnyű írott és íratlan jogok
egy másik helyiségben álruhás királyok
és királynak öltözött egyszerű vendégek
adják veszik az olcsó hitet
keresem az összeillő szálakat a történetben
a csendet szétfeszíti a belső kiáltás
néha megszólalok hangosan is
remegő bátorsággal mint aki nem akarná
mégis mondania kell el kell jutnom valahova
az út mindenfelé vezet kint és bent
az idősíkok között tekergő filmekben
nem vagyok látható – azt hiszem ez nem való
bolyongás magánya rejt eszmélet-villanásra ébredek
madárfüttyökkel felszántott
hajnali álomban tévelygek

szemek

találkozás egy képzelt diktatúrában

szembejössz velem
köszönés reflex
mosolyomra nem válaszol a szemed
körbenéz körbefutja a látványt
mélyéig belátható tiszta tó helyett
fátyolos hajnal a szemed
felismerhetetlen üzenet
kérdőjelek?
elfogadás visszautasítás?
a kommunikáció más módját keresed
kinyújtod kezed de félúton visszahúzkod
kellene egy jel
ha nem ismered a szót
nem te vagy: egy idegen
hallgatás sokszorozza a csendet
barátok voltunk vagy talán soha
vagy még mindig azok vagyunk
egy másik dimenzióban
lefüggönyözöm én is tekintetem
továbbmegyünk és várjuk
hogy egyszer újra találkozzunk
és mondhatunk valamit
és félszavakból újra

szócséplés

a cigarettafüst és a beszélgetés
kanyarulatain tűnődöm
a feldobott témákhoz csapódva:
tárgyszerű vitákban alámerülő
és egészen máshol felbukkanó mondatok
szaggatott nevetéseken bukdácsoló gondolatmenet
a jóindulat lusta elnyújtózása
ráérősen és gyanútlanul
megyek az ismeretlenbe
idegenségét nem sejtve
a magamnak kigondolt mondatokba
bonyolódik a sokféle lehetőség
amelyben vibrálnak
az érzések cikcakkjaiba font tétovaságok –
nem sugárzik erő
nem elég feszes nem elég fegyelmezt
nincs kegyelmi pillanat
csak száz évben egyszer
amikor a szemek kinyílnak
és az ébredés tetteiben folytatódik
valami mindenki érdekét vivő
tisztá cél érdekében –
akkor minden megtörténhet ami valószínűtlen
minden ami lehetetlen
ez itt csak okoskodás
bármilyen szavak bármilyen sorrendje
a tehetetlenség leplezése –
a lépések bármilyen iránya elvinne valahova
a végtelen untatna jobban
vagy a soha haza nem találás
vagy a határok amelyek között olyan kevés vagyok
mint a használhatatlan szavak
magamnak is mondom miközben mindenkinek:
aki cselekedni nem tud nem akar
jó lenne ha hallgatna és nem színlelné mintha

vers-kiterjedés

most nem a vers ideje van – szólt a vers –
a költőn – ír vagy nem ír – áthullámzik minden
borzongatja simogatja titkaival öleli
a felelősségtől meggörnyed
de este lesöpri magáról aludni megy
néha költőnek képzelem magam
és visszaszólok a versnek:
nem tudtál megváltani senkit
pedig a szív tűzhalála szült –
feljebb lépek eggyel ne halljam a feladást
nincs igaza azért halk a hangja
azt cincogja: mire való a sok dráma?
válts komédiára
ez a túlélés szabálya
vagy figyelj a legközelebbi csodára!
kibonthatod a rád erőszakolt fekete-fehéret
a fehérben annyi szín van
a fekete csupa éj és ha kifolyik a vér
bíbor füst a remény
Kafka-regény hangulatába hullok vissza
a szorongás felfog magáénak nevez
a tárgyak és az emberek csak éleiket mutatják
hegyesszögek merednek mindenütt
nem mindig értem a mások életét
de látszólagos biztonságukat lemásolom
szemük felületén keresem arcomat
mindenki szemében mindig más
mint a szavak lángja füstjében halódik
saját pillanatában múló alkotás
a véletlenek gyakorisága nem magyaráz
ki értené a megszállottságomat
az okok mögött még annyi ok lehet
a vers kiterjedés tőlem valakihez és vissza
gyűrött selyem törött gyöngy múló pillanat
sokfelé mennék és minden irány jó
az öröm is megállít a bánat is elindít
ezüstgyönggyel hímez képet a képzelet
ott akarom látni a hazámat fényes magasságban
az ábránd sasként köröz felettem egy darabig
aztán leejti szárnyait
az élet sérült tárgy amelyből elveszett
a negyedik dimenzió a szeretet
vagy a szeretet szabadsága
vagy a szabadság szeretete

képzetelemen bilincsek
elérhetetlen a holnap és a tenger
meg kell elégednem a megértés örömeivel
az álom és a valóság egymásban foszlik szét
újrászövöm mindkettőt fénnel nevetéssel:
akik élni szeretnének szeretni készen
nem élhetnek visszafojtott lélegzettel

miért félsz a szabadságtól?

miért félsz hogy megvakulhatsz
a szabadság ragyogásában
és megfulladsz a levegő tisztaságában?
miért más mondja meg mit akarsz
és mit akarhatsz
mit szabad és amit szabad miért kötelező?
miért nem mered kezeden tartani a sorsod
együttal vállalni a felelősséget is érte?
miért nem félsz attól
hogy a mélybe ránt a sötétség gravitációja?
mások osztanak szólni engedélyt
rabságban neved szavad elveszik
senki nem talál meg soha
miért nem félsz hogy aki lenni akartál
nem lehetsz soha?

felelősség

az események sorát csak folytatni lehet
magára sem emlékezik a kezdet
mégis minden belőle keletkezett
a katasztrófa időben jelzett
más bolygókról ideröpített tudósok
kutatják majd hogy esett mikor senki nem figyelt oda
a hajó velünk elsüllyedt
világunkat és magunkat nem kapjuk vissza soha:
a 20. század megszülte kínban a 21.-et
átörökítette minden bűnét
alázatát-gyalázatát a szavak manipulálását
elvették az értelemben vetett hitet
az erkölcs és az élet elleni merényletek
az ész csak maga körül tesz egyre kisebb köröket
a kamaszkor kallódó állapotában tévelygünk
nem cselekvés és negatív alternatívák között
az iparosított életmenet rossz érzésekkel támad
torzulások disszonanciák zagyvaságok
a józan ész elkerülő utakon
ránk omló égtájakon a halál hiányjele
amit az élet be nem töltött az üres örökre
szimbólumok iránti érzésem felfogja
a szökőkutak értelmetlenül ontják a vizet
úgyis belépünk visszahull
ahogy a bűnbe hullunk vissza újra;
születőben az ember utáni ember
aki az élet értelmét maga által tagadja
pedig mindig az ismeretlen felé húzta vágya
nem nyugodott míg meg nem magyarázta
elhalványult a szikra
ami lelkünk mélyébe írta:
aki megszületik azt a mérhetetlen
felelősséget hozza magával
hogy valamit tennie kell a hazáért és a Földért
mindenki egy embernyi istenszilánk törrész
de az egész felé törekedés

rendeződés

ha kisimulnak a ráncok
ha lakást talál a hajléktalan
munkát a munkanélküli
és gazdát minden gazdátlan kiskutya
nyugalmat minden nyugtalan
ha felfogjuk a felfoghatatlant
ha elhasználtuk a hiteket és a kifogásokat
a valamiből lecsípett én-időket
akkor hitel nélkül
túlsúly nélkül
gyűlölet nélkül
sorokba rendeződik a szürke valóság
és alkalmi hirtelen véletlenszerű
színes kapcsolatokba bonyolódunk vele

mag

nem tud kicsírázni
mint mag a fekete föld sötétjében
amely nem kap vizet tápanyagot
nem tud kicsírázni önmagába záródik örökre
pedig lehetne virágzó szépség tápláló étel
lehetne az értelme valaminek
lehetne a hajója valami emberiséget üdvözítő célnak
lehetne iránytűje a célt nem ismerőnek
lehetne hátizsákja a felfedezőnek
lehetne gyertya a sötétben keresőnek
lehetne önmaga értékes érdekes tartalma
az élet messziről kergetett kék madara
lehetne szín lehetne fény
lehetne mindenkinek világító remény –

hajnalok

haiku

ajtóban állok
a mögöttem lélegző
hajnal részeként

álmom ablakán
behallatszik valahol
gerlék búgnak

hosszan hallgatok
de hallgatásom rímél
valami csendre

epizódszerep:
a szóközbe szorult csend
vagyok – hallgatok

hol vagyok én ha
mindenhonnan hiányzom
ahol lehetnék

a tűzvirágok
fekete szirmai a
porba omlanak

nem én vagyok az
idegen szemekben csak
egy kitalált kép

ősz söprögeti
éveim lehullatott
lombját – nincs tovább

emlékeimből
kihúzott magányos szál
nem a szövet vagy

az emlékeim
egyik utcáján lakik
nem a szívemben

egy idő után
minden út befelé visz
ott vársz magadra

szabadulj ki
szabálytalan lényeddel
derékszögekből

mi hiányzik nem
tudom de rímtelen az
élet nélküle

varázshegyen ül
nem lát nem hall nem beszél
szájában csend hűl

aki nem akar
elmenni határait
el sem képzele

a rendben tartott
valóságok között felnő
a káosz – támad

nyír-vigasztalás:
sejtelmeket szítál rám –
télen zúzmarát

álmodók nélkül
hiába forog a föld
űrben szánt utat

nem tudom mire
várok de még mindig
a sor végén állok

kevés múlt marad
unokád figyelmének
hangsúlyjaiban

egymást csipkézik
fények és árnyak együtt
tűnnek el este

belső szoba

haiku

véredben kering
a remény kontrasztanyag
mutatja hogy élsz

elégedettség:
érik bennem csak még nincs
hozzá elég érv

kéz-láb-remegés
régi futások filmjét
játssza a lélek

írok hátha kell
ez valakinek ne szólj
ha nem ha mégsem

a virág lassú
halála a vázában –
veled történik

telehold bennem
is ragyogtasd a fényed
hátráljon az éj

napkelte-érzés
tisztaság kezdet minden
lehetséges még

félelmem erős
kristályos szerkezete
rácsoz magamba

kisugárzások
középpontjában halvány
fényem titkolom

örömkarikák
szemedből a semmibe
kerekeznek el

féken tartom a
bolond reményt nehogy túl-
fussak magamon

jöttem felelni
valamire amit nem
kérdezett senki

nem nyitsz nem zársz
mint talált kapukulcs nem
illesz semmibe

a halál ma még
egy összerendezésnyi
futó gondolat

álom kútja

haiku

álom kútjából
húz fel a hús reggel a
múlt mesélt ott lenn

a múlt visszajár
színek képek illatok
emlék-vonatan

ha elmegyünk ki
fogadja majd örökbe
könyveink sorát

az idő fája
hervadt éveket hullat
bennem – öregszem

néha elmegyünk
egymás mellett ahogy a
szavaink teszik

mindkét kezében
múltad cipeled mivel
építész jövőt

csodát várni és
csodát teremteni – két
ember két mese

az igazság és
a hazugság között a
tévedés lakik

a tudás és a
hit között nyugtalanul
vibrál a kétely

köd mélyén ül a
szomorú reggel innen
kell felívelned

művészet törött
tükreben méri meg a
valóság magát

a művészetben
tanulja és csodálja
magát a világ

lehetetlen – szólsz
és bezárod az ajtót
a csodák előtt

árnyékom napom
vagyok fáradt fényeim
le-fel kapcsolom

a kezdet álma

a kezdet álma
fényözön árnyékok nélkül
talán éppen megszületek valakiből valaki mássá
az előző életek emlékeinek áramlataiból
partra vetődöm
kering velem az egész tudást szomjazó elmerész
rám akad mindenféle gondolatfolyondár
a vágys mindent megteremnek
képlékeny álmokból most szilárdulnak a testek
a teremtés ritka mámora
osztódik a végtelen energia
ahonnan az élő az életet nyeri
ahonnan a gyémánt a tüzét veszti
a megszületettek tekintete alatt
mintha egyformán lángolna minden

a varázs része vagyok ártatlan tudatlan
a kezdetek: öröme ébredés öntudatlan szabadság
fénnel töltött kövér színek
leolvasom a mutató nélküli
minden lehetséges időt mutató órán
mikor hol és ki vagyok
az átránduló érzéseket nem tudatosítom
hasonlítani és különbözni akarok
halak madarak virágok jönnek velem
végre megszületek
lehet hogy csak képzelet
a falevelek futó csókja arcomon

emberek sejtek DNS-ekbe írt jellemek sorsok –
még láthatatlanok –
határaink lehetőségeink homályos jövő részei
az arcvonások titka a jellem
az ártatlanság vagy az érzés halálos mértéke
van aki szilárdabb befejezettebb nálam
vagy engem annak láthat?
másokkal sorakozom az erővonalakon
az egyedülletek közös síkján
nem tudunk egymásról semmi fontosat
a percek lassan elkülönülnek egymástól
mint a helyek és az emberek

végleges távolságok váratlan közelségek
emberek dolgok egyetlen volta mulandósága
valaki idegen valaki rokon
eltűnik régi házak kapualjában
a még fel sem ismert ismerős
alagút hova vezet folyón a hídszerkezet
idővárosok óarany ragyogása
nem hasonlít semmi létezőre
vagy hasonlít de nem jártam még benne
keretbe foglalt ház
lakói kiköltöztek jelentéktelen életjelek
mint a vízben a koncentrikus körök
amelyek egy behullott kavics nyomát temetik
a kavicsot nem láthatom csak az okozatot
az okot nem úgy hullámszik mindenfelé
a sok következmény nem látom eredetét
(de az ismeretlen jövő okát képezik)
nem tudom visszahívni már a képeket
az álom úgy szétfoszlik szemem mögött
mint előttem a felfoghatatlan valóság
az emlékezés üres tereiben most íródna tele
a pillanatok folytatam érzéseimet
véletlenségemben a törvényszerű
rejtőzik amire rendeltettem
vállalni kell már örökre aki vagyok
vagy akinek magamat gondolom
mikor a ferdén hulló esőcseppekre
a nap futólag ráragyog

hiányzó hiányom

félelem és fájdalom tanít tisztelni erőmet
kagylóban kell élnem: elvileg
a szenvedés szennyében gyönggyé érhetek
a felesleges anyagokból
kiválaszthatom értékeimet
félkészén gurulok sötét sarokba
még alakítok magamon
dolgom lenne a világon
talán hiányzom valahol
de hiányom sincs sehol
létem iránti helyeslés a szimpátia
mozzanatai rebbenései helyett
a szembejövők tekintetén függöny
a tavak mélye homály és csend
a baráti terek ürré válnak az emberek között
nem engednek szemükbe nézni
elveszett idők bezárt pillanatok
feldolgozatlan tartalom –
búzává érik a szó de sokára lesz kenyér
legszebb a meg nem írt költemény
mások jelenléte elválaszt magamtól is
mindenki számára elfogadható arcot kell vágnom
de a magamról alkotott képbe is
mindig belóg valami más
hol van aki vagyok lehetnék lennem kellene?
beszélek de másról szeretnék beszélni
itt vagyok de máshol szeretnék lenni
egy világban amit szeretni lehet
és amelyben szeretni tudom magamat
test lélek szellem szimmetriái vonzanak
ki dönti el miért és miért nem?
a rendet is elrendező
csend súlya velem nő
szabadság mit kezdjek
élő halott (ami lehet hogy sohasem volt)
képzelt emlékeddel
hogyan éljek elfogyott lélegzettel?

El Camino

nyolcszáz kilométeren
a test a lélek a szellem egymáshoz közeledik
az ember valami egészzé születik
gondolatban teszem meg a távot
testem nem bírná a fáradságot
a zarándoklat belül történik
az út a lélek és a szellem dolga
szűk létezésem nagyobb összefüggésekbe köti
életem a nagy színpadra helyezi
eltompul a fizikai lét jelentősége
bár cipőből kicsordul a sebzett lábak vére
az árnyak az úton a lelkükön függnék
az én lelkem előttem utánam botorkál
néha madarakkal szárnyal
néha eltűnik vagy kérdéssé alakul át
a mindenség milyen szövetében vagyok én szál?
az évszakok lélegzetéből
a természet szívdobbanásaiból
hogyan teremthetek harmóniát?
legyőztem már az anyagot és anyagelvűséget?
megtalálom a válaszokat arra is amit nem kérdeztem
nem merengtünk régen az élet megoldóképletein
gondjainkat nem elemeztük
csak elneveztük felcímkeztük félretettük
minden a helyére került azóta vagy szétszóródott a semmibe?
minden megtalálta okát vagy keresi még hiányzó mozaikját?
szükség van ránk a kirakós nagy egészhez valahol?
talán úgy kell élni behatárolt
a mindenségtől leválasztott létünket
hogyan minden csoda vagy semmi sem az
nem csodálkozhatunk minden fűszálon napraforgón
dió csigaházon kutyaszemen DNS és galaxis spirálján
hologramon kristályokon nincsenek azonosságok
csak analógiákba kényszerített látszatok
az egyediek hasonlóságai
minden levél és hókristály más
hétköznapiágunk elágazik folyton
reménnyel lombosodik képzelettel gazdagodik
csupa átváltozás
mindenki olyan gyönyörűen más
másképpen egész végtelen-rész
nemrég az élet még úgy lüktetett bennem
mint egy nyugtalanító gondolat vagy felzaklató emlék
de az ember egyszer felnő önmagáig

vagy valami önmagához hasonlóig
új viszonyba kerültem mindennel
megtölt a van és a nincsen
mielőtt mulasztásaim terhei maguk alá temettek volna
megtanultam a félbemaradt élet is egész és a félresikló is
megkaptam a kegyelmet magamtól a végső nyugalmat
ha ugyan van valami végső
hiszen minden után jön még valami
hosszú még az út a lábam roskadna egymásba akadna
de felfelé húz a lelkem
lenyűgöz az ismeretlen
onnan is vezet út ahol már vége van
a világ mindig folytatódik
az utolsó lépés után is van tovább
megyek mint akit itt feledtek magával egyedül
távolodom közeledem voltam vagy leszek
az utakon az utak mellett megtalálom ami még lehetek
csend madarak kövek segítenek
rejtelmes misztikus valóságon túl az út hozzám csodás
mint akinek egy a létezése és az imája
a valósága és az álma
megtalált tudás-részem beépítem valahova
ami már annyival fölöttem van
hogyan nem is kell megértenem

1 946-ban születtem Hajdúdorogon, azóta is itt élek. Férjem, két fiám, két unokám van. Az anyagi körülmények miatt nem tudtam egyetemet végezni. Az írás és az olvasás az ikerszenvedélyem. Sokáig a közlés szándéka és reménye nélkül írtam. Jelen voltam változó színvonalú antológiákban, lapokban, és néhány éve az interneten is közlöm verseimet különböző csoportokban, de csak 2007-ben jelent meg az első könyvem magánkiadásban. Öt könyvem címe: *Álmok másnapján*, *Másokért is sírtam néha*, *Kristálytél*, *Időkirály*, *Csendvirágok* (haiku-könyv).

Verseim témái felölelik az ember lehetőségeit, érzelmi és cselekvési korlátait, a kapcsolatok törékenységet, az élet ritmusának felgyorsulását. Csodának érzem az életet, az embereket, az öregedést pedig az élet kiteljesedésének. A természet, az évszakok és a napszakok szépsége szintén megérint. Földünk és világunk jövője miatti aggodásomat is gyakran megfogalmazom, különös tekintettel a két legnagyobb veszélyre: a környezet-pusztítás és a gyűlölet fokozódására.

Cédrus Művészeti Alapítvány
1136 Budapest, Pannónia u. 6.
Telefon: (1) 247-6657
Mobil: (30) 511-3762
E-mail: szongy@gmail.com
Honlap: www.naputonline.hu

Felelős kiadó: Szondi György
Szöveggondozó: Kovács Ildikó
Tördelőszerkesztő: Szondi Bence
ISSN 1787-6877
ISBN 978-615-80686-8-0